

KATEDRA KATEDRA KATEDRA

MARIBOR
24. XII. 1970
ŠT. 5.
LETNIK XI.

PROTESTNO PISMO MARIBORSKIH STUDENTOV

Ostro protestiramo proti ravnanju z narodnimi manjšinami v Italiji in Avstriji, proti fašističnim izpadom v Italiji in proti raznarodovalni politiki na Koroškem.

Zahtevamo,
— da Italija prizna jugoslovanske meje, o pravicah do naše cone B pa ne more biti govora,
— da se VII. člen avstrijske pogodbe dosledno izpolnjuje.

Podpiramo
— odločitev Tita, da je v tem trenutku odpovedal obisk v Italiji,

— reagiranje slovenskega političnega in oblastvenega vodstva v protestu proti nacionalizmu v Avstriji in Italiji. Tudi v bodoče zahtevamo od slovenskega in jugoslovanskega vodstva, da protestira proti vsakemu izzivanju zamajskih Slovencev.

KAJ SE DOGAJA NA KOROŠKEM? KAJ SE DOGAJA NA KOROŠKEM?

Ob petdesetletnici plebiscita na Koroškem ugotavljamo, da se

Prisilno raznarodovanje Slovencev na Koroškem še vedno nadaljuje!

Manjšinska politika republike Avstrije onemogoča sožitje obeh narodov, ki živita na istem prostoru!

Zadnje poročila naših bratov iz Celovca ob 50-letnici koroškega plebiscita, ki se je nedaleč od meje končalo z velikomembrnim geslo starin, ved kol podelit let, in vojaško parado. Z aktivno udeležbo predsednika republike Avstrije Franz Jona in predsednika vlade Bruno Kreisky je postala ta manifestacija več kot formalno potrdilo o nastopu in diskriminacijski nacionalni politiki. Tako je manifestacija poleg lokalnega dobila tudi državno obsežnost.

Vprašujemo se:

- Kaj je državni sekretariat za zunanje zadeve ukrenil, da bi se izvrševale določbe avstrijske državne pogodbe, ki jo je podpisala tudi Jugoslavija?
- Kje so tisti, ki morajo po službeni, politični in moralni dolžnosti skrbeti za pravočasno, popolno in objektivno obveščanje javnosti o zunanje-političnih dogodkih, posebno se glede slovenskih narodnostnih manjšin v Avstriji, Italiji in o porabskih Slovencih na Madžarskem?
- Zahtevamo spoštovanje deklaracije OZN o človeških pravicah in spoštovanje ustavne listine OZN v odnosu do Slovencev v Avstriji. Na podlagi 5. odstavka 7. člena avstrijske državne pogodbe zahtevamo razpustitev in prepoved delovanja nacionalistične organizacije Heimatsdienst!
- Nastopamo proti zahtevam o ponovnem ugotavljanju manjšine, za katerimi se skrivajo težnje po likvidaciji Slovencev na Koroškem!
- Zahtevamo enakopravno uporabo slovenskega jezika v vseh uradih in drugih javnih ustanovah!
- Zahtevamo ponovno uvedbo dvojezičnega šolstva na Koroškem in uvedbo dvojezičnih javnih napisov (krajevna imena, ulice, državne in javne ustanove)!

Tito odloži obisk v Italiji. Zakaj?!

Kdo stoji za akcijami neofašističnih sil, ki so onemogočile sporazumno dogovorjeni obisk predsednika Tita v republiki Italiji?!

«Italijanska vlada tudi ne misli razpravljati o kakršnekoli ostopenju od legitimnih nacionalnih interesov»
(Aldo Moro, italijanski zunanji minister)

O pravicah do cone B ne more biti govora!

Fašisti pred očmi policije pretepajo slovenske študente v Trstu!

POSEBNI STATUT LONDONSKEGA SPORAZUMA:

Netenje nacionalne in rasne mržnje je na obeh področjih prepovedano in vsako dejanje takšne vrste bo kaznovano.

TUJEGA NOČEMO, SVOJEGA NE DAMO!

Opominjamo!

- 100 let — XIX. čl. državnega temeljnega zakona o splošnih pravicah državljanov (21. 12. 1867).
- 50 let — Senžermenska mirovna pogodba, III. del, V. odstavek (zaščita nacionalnih manjšin) (10. 9. 1919).
- 50 let — Slovenska obljuba Koroškega deželnega zbora koroškim Slovencem z dne 28. IX. 1920.
- 15 let — Avstrijska državna pogodba (VII. člen) z dne 15. V. 1955.

Avstrijska državna pogodba

VII. člen AVSTRIJSKE DRŽAVNE POGODBE

1. Avstrijski državljani slovenske in hrvaške manjšine na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem morajo uživati iste pravice pod enakimi pogoji kakor vsi ostali avstrijski državljani, vključno pravico do lastnih organizacij, zborovanja in tiska v svojem jeziku.
2. Upravičeni so do osnovnošolskega pouka v slovenskem ali hrvaškem jeziku in do sorazmernega števila lastnih srednjih šol; v zvezi s tem morajo biti učni načrti popravljani in ustanovljen mora biti oddelček za slovenske ter hrvaške šole pri šolskem nadzornem obsestu.
3. V upravnih in sodnih okrajih Koroške, Gradiščanske in Štajerske, kjer so Slovenci, Hrvati ali mešano prebivalstvo, mora biti slovenščina ali hrvaščina uvedena kot uradni jezik dodatno k nemščini. V takih okrajih morajo biti oznake in napisi topografskega značaja v slovenščini ali hrvaščini, kakor v nemščini.
4. Avstrijski državljani slovenske ali hrvaške manjšine na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem morajo biti udeleženi v kulturnih in pravnih ter sodnih ustanovah v teh pokrajinah sorazmerno z drugimi avstrijskimi državljani.
5. Prepovedano mora biti delovanje organizacij, katerih namen je odvzeti hrvaškemu ali slovenskemu prebivalstvu njegov svojstveni značaj ali manjšinske pravice.

TRŽAŠKO PREBIVALSTVO OBSOJA FAŠISTIČNO IZZIVANJE!

Smo proti vsakemu šovinizmu!

Ugotavljamo, da avstrijski šovinistični izpadi na Koroškem, bolgarske zahteve po Makedoniji ter fašistično nasilje v Trstu v tem trenutku nikakor niso naključni!

NAPADI NA KATERIKOLI JUGOSLOVANSKI NAROD POMENIJO NAPAD NA CELOTNO JUGOSLAVIJO!

BORITI SE ZA NAŠ NAROD POMENI BORITI SE ZA VSE JUGOSLOVANSKE NARODE IN ZA ZMAGO DEMOKRATIČNIH SIL V SVETU.

Podpiramo demokratične sile v Italiji v njihovem boju proti neofašističnim težnjam in nasilju!

Podpiramo zahteve predstavnikov slovenske manjšine, ki so jih izoblikovali v spomenici predsedniku italijanske vlade Colombu!

Ni dobrih sosedskih odnosov brez urejenega položaja manjšine!

**NEUPOŠTEVANJE ENAKOPRAVNOSTI JE RAZNARODOVANJE
RAZNARODOVANJE JE DUHOVNA KOLONIALIZACIJA**

Kadar krokarji zavrešče...

Ko se osamljen popotnik izgubi v širni pušcavi in nazadnje omaga, izzet od žeje in vročine, uprizore krokarji nad njim svoj mrtvaški ples, ki naj pospremi nesrečnika v večna lovišča.

Prav takšno, ali pa še hujše, vreščanje sestradanih mrhovinarjev nam zadnje čase udarja v uho; razločiti je mogoče kar troje požrešnih glasov!

Jasno je, da je te vrste zver mirna in potuhnjena vse dotlej, dokler ni očitnih znakov, da konec žrtve ni več daleč, in da se obeta mastna gostija...

Kdo so krokarji in kdo žrtev?

Žrtev naj bi bila naša »neenotna in razpadajoča« domovina, krokarji pa tisti, ki jim diši s krvjo prepojena makedonska in slovenska zahodna ter severna zemlja.

Skrivajoč se pod policijski plašč zganjajo zadnje čase v Italiji nekateri profašistični elementi čudne stvari...

Zahtevajo vsaj del nečesa, česar jim pred četrt stoletja ni uspelo uropati. Ponoviti žele dejanja, za katera očitno niso bili dovolj nagrajeni(!?)

Sicer pa: volk menja kožo, toda nravi nikdar! Tudi nekateri vzhodni pisuni na ves glas kriče o nekakšnih pravicah neke Bolgarije, pri tem pa se izkazujejo vredne svojih učiteljev, predvsem v rožljanju z orožjem in črno propagando.

Prav tako vse kaže, da tudi našim severnim sosedom ni poznan termin miroljubna koekzistenca in podobni izrazi, ampak se očitno boljše spoznajo na geografsko terminologijo...

Kako naj sicer razumemo, da pod »Untersteiermarck« spadata nekakšen »Marburg« in »Cielci« !

Vse to in razni teroristični izgredi proti naši etnični skupnosti v zamejstvu, prikrit ali javen pritisk na naše ljudi ipd. kaže, da so še bitja iz zvrsti »homo sapiens«, ki so se potrudila in obrisala prah s »Führerjevih« slik.

Naj bo tako ali drugače, »žrtev« domovina je morda res v »hudem položaju«, vseeno pa tako zgodnje vreščanje krokarjev ni na mestu. »Samo preko naših trupel...«, so v avgustu 1968. govorili naši vojaki — in verjeli smo jim!

Tudi naših bratov na severu in zahodu naj ne bo strah.

Popkovina med materjo domovino in njenimi otroki v zamejstvu še ni pretrgana! Življenjski sok se bo pretakal po njej vse dotlej, dokler ne bo utihnilo srce, bodisi matere, bodisi otrok.

Smrt fašizmu — svoboda narodu!

Jože Zagožen

SO DOLOČENE OBLIKE BOJA, KI MORAJO BITI NENEHNO PRISOTNE V CLOVEŠTVU, AKO SE ZELI OHRANITI V DOBI ATOMSKE SMRTI JE NAJPOMEMNEJŠA BORBA ZA MIR. Nisem genij in ne morem zapisati revolucionarnih idej za dosego miru. Imam pa v sebi nekaj mogočnega — človeškega. To so moja globoka čustva sovraštva do zatiranja in nasilja in čustva žalosti nad slepoto takega strupenega početja. V sebi imam tudi globoko prepričanje v uspešno angažiranost in zmago človeštva. Tako je danes zame važnejše od pisanja »strokovnih« razprav vzburkati čustva ljudi proti konkretnim zunanjim manifestacijam nasilja in proti njegovemu bistvu in koreninam. Bistvo in korenine pa so že tako poiskali geniji človeštva in so njihove razprave znane in razširjene. Zato zagovarjam čustvene in tudi nekoliko utopične ideje.

NIKOLI NE BO PREVEČ LJUDI Z LEPIMI, IDEALISTIČNIMI POGLEDI NA SVET, ČE SE BO REŠEVALO USMERJANJE CLOVEŠKE DRUŽBE PO POTI V NASILJE ALI NENASILJE. Nikoli jih ne bo dovolj kot ravnotežje »REALISTOM« — »LJUDEM ZVEREM«. Želim pripomoči k vzgoji, k še večjim čustvenim reakcijam človeštva, ker želim zmago človekovega bistva. Zato torej zagovarjam ne čisto (NE) utopične ideje... GRE ZA POSTAVLJANJE PROTUTEŽI NASILJU GRE ZA POSTENO IN ISKRENO ZELJO PO GAŠENJU NEVARNIH AGRESIVNIH MISLI!

PROSIM VAS, BODITE NAJPREJ LJUDJE IN PRADEJJE PRAVNUKOV, NE PA ZVERI IN GROBARJI SVOJEGA BISTVA! Verjemite v imenu bodoče zmage razuma — ne glede na porazne razmere v svetu — v poštenost, strpnost in nenasilje. PROŠNJAM SE NE SMEJTE IRONIZO — TUDI ZARADI LASTNE KOŽE IN KOŽE SVOJIH OTROK IN VNUKOV, IN NAVSEZADNJE — BODITE VSAJ RAZUMSKO USMIJENI DO CLOVEKA, ČE ŽE NE ZMORETE ČUSTVENO, V IMENU SVETIH VREDNOT — UMETNOSTI, OTROK, CLOVEŠKEGA BISTVA — VERJEMITE V ZMAGO CLOVEŠTVA. I. P.

Avstrija da. Italija da. Fašisti ne. Nacisti ne.

V Jugoslaviji: pojejo to pesem že vrabci na strehah. Pa niti nič čudnega ni to, saj smo jih učili vsa poveljna leta. Vi, dragi sosedje, nas niste slišali. In ne verjamem, da nas sploh kdaj boste, kajti ušesa ste si zamašili.

Oprostite, da vam solim pamet. Jugoslavija je federativna država. V njej živi veliko narodov, pa ne samo slovanski. Ne rečem, da majhne etnične skupine nimajo težav tudi pri nas. Imajo pa svoje šole, učijo se svojega in našega jezika. Imajo prav vse državljsanske pravice. Mislim, da niti Albanci niti Madžari ali Cigani, Turki ali Italijani nimajo vzroka, da bi se pritoževali. Pa ne zato, ker bi jim priznavali manjšinske pravice, pač pa zato, ker Jugoslavija manjšin sploh ne priznava; poznamo le etnične skupine, ki so enakovredni sestavni del jugoslovanske federacije.

Kaj pa delate vi, sosedje? Najprej dovolite fašistom, da pretepejo naše ljudi pred vašimi očmi.

»Ein Volk, ein Führer ein Reich!«

Slovenci! Jugoslovani!

Zgodovinske okoliščine so nas spojile v eno. V svoji socialistični federaciji se zavzemamo za mir, bratstvo, sožitje in sodelovanje med narodi. Smo pobudniki politike neuvrščanja in dosledno jo zagovarjamo. Ne vmešavamo se v notranje zadeve sosedov, še manj v razmere drugih držav. Naša samobitnost, klenost in zoperstavljanje vsakemu sovražniku nekateri jezi. Skušajo nam jemati pogum, organizirajo provokacije proti naši

skupnosti. Izrabljajo vse — tudi narodnostna čustva so jim hvaležno orodje. Življenje nas uči drugače, kot nas vzgajajo v šolah. Kruto je in zahrbito. Danes nam ne priznavajo tistih pravic, ki so jih sami s podpisom londonskega sporazuma potrdili.

Narodnostne manjšine v Jugoslaviji se lahko neovirano poslužujejo svojih pravic in izpolnjujejo svoje dolžnosti. To jim zagotavlja tudi naša ustava. Pričakovali bi, da bodo tudi naši zamejci smeli hoditi svojo duhovno pot. Čeprav so in bodo državljani sosednjih držav, jim nihče ne more odrehati pravice, da so Slovenci, da govorijo svoj jezik, jezik, katerega jih je učila mati domovina. Nazadnjaške neofašistične skupine v sosednji Italiji pa tulijo svoje; pokvarjena buržoazija kipi od veselja, ker so nacionalisti obrnili

Potem pa se zberete in rečete fašizmu: »Ne!« To lahko pojeite fašistom, ne pa nam, študentom in ostalim naprednim množicam. Mislim, da za študente lahko uporabim naziv napreden, kar so dokazali tudi tržaški kolegi. NE KRITIZIRAM RAD ITALIJANOV IN AVSTRIJCEV, PA VSEENO MORAM REČI, DA IMA VSAK NAROD TAKO VLADO, KOT SI JO ZASLUŽI. Uradna italijanska in avstrijska politika sta skrajno nenaklonjeni pozitivnemu reševanju manjšinskih problemov. Hans Sima pravi, da je OBROBNIPOLJAV, če ob praznovanju petdesetletnice plebiscita na Koroškem nosijo v prazničnem sprevedu protislovenske transparente. Policija išče »zlikovce«, ki so nemškim napisom dodali še slovenske.

Neka avstrijska stranka lahko v parlamentu mirno zagovarja politiko, da je na Koroškem mogoč obstoj samo enega naroda. Pozitivne premike v avstrijski politiki do manjšinskega vprašanja ocenjujemo pozitivno, vendar naj koroški de-

želni glavar ne misli, da smo s tem že zadovoljni. ODLOČBA VII. ČLENA AVSTRIJSKE DRŽAVNE POGODBE JE DOLŽNOST, KI BI JO AVSTRIJA MORALA ŽE DAVNO IZPOLNITI! V Italiji ni nič boljše. Tržaški Slovenci imajo nekaj pravic, v Gorici zelo malo, v Vidmu pa nič. Slovenskim partizanom postavijo spomenik in zadnji dan pred odkritjem dvojezične napise zamenjajo z italijanskimi. Zdi se, kot da bi postavili spomenik fašistom, ki so te partizane pobili. Bojim se, da tržaški župan prireja protifašistične demonstracije zato, ker se zaveda, da Trst ne bi imel ravno najboljših gospodarskih uspehov, če bi bila bližnja meja zaprta.

NE VRAG, LE SOSED BO MEJAK. AMPAK SELE TAKRAT, KO BO TUDI URADNA POLITIKA V OBEH DRŽAVAH DRUGAČNA.

Jugoslovani odpuščamo, pozabljamo pa nikoli!

Tone Janša

eno: ali si lahko italijanska država lasti pravico nad deli slovenskega Primorja in Istro, ko pa vemo, da je to ozemlje od vekomaj bilo slovensko, in da še danes narodnostna meja poteka globoko po italijanskem ozemlju? Zakaj in s kakšno pravico, sosedje Italijani? Kako, gospod Aldo Moro?

Če bomo dopustili (bolje rečeno — če bo italijanska vlada popustljiva), da peščica neofašističnih

skrajnežev kreira italijansko zunanjo politiko in dikтира tempo razvijanja odnosov med dvema sosednjima državama (do nedavnega sem bil prepričan, da so odnosi prijateljski), nam ne bo preostalo nič drugega kot to, da ponovimo besede našega maršala: »Niti za ped ne bomo odstopili od svojih meja!« Jugoslavija je žrtvovala Trst z namenom, da bi ohranili svetovni mir, čeprav se zavedamo, da je pravica na naši strani. Zahtevamo spoštovanje državnih meja. Na takšen način, kot so začeli obravnavati sosedske odnose Italijani (+ Avstriji, Bolgari, Madžari), to ni več mogoče. Mir in prijateljstvo! Bodimo pošten in pustimo, da kljub vsem gonjam proti našim manjšinam v tujini tuje narodnostne manjšine v Socialistični federativni republiki Jugoslaviji v miru še naprej izpolnjujejo svoje pravice in dolžnosti!

Avstriji! Italijani! Bolgari! Madžari!

Vsi smo ljudje in nas je naključje postavilo ene na to, druge pa na drugo stran meje. Živimo dalje, potimo se pri delu, hodimo v cerkev ali pa ne, govorimo različne jezike, a, dasi smo vsi ljudje, smo po narodnostih različni. Spomnimo se na deklaracijo OZN o človečanskih pravicah. Mirno sožitje je med pripadniki različnih narodov možno doseči. Saj ljudje so dobri, pravijo pa, da je politika največja vlačuga. Ali Italijanom v Jugoslaviji kratimo pravice? Ali so prikrajšani Madžari? Vse manjšine imajo svoje šole, spoštujemo njihov jezik, ne izvajamo slovanizacije, ker vemo, da bi s tem ubili nekaj čustev, človekovo bistvo bi postalo okrnjeno, bili bi plehki in nediferencirani. Zatorej tudi vi recite v svoji domovini pravo besedo. Postavite stvari tja, kamor sodijo. Ne pustite, da bi vas potegnili vase tok histeričnega izživljanja, ki ga netiljo nacionalistične in fašistične organizacije v vaših državah in ki jim vodstva ne stopijo na prste ter s tem pasivnim opazovanjem posredno podpirajo šovinistične izgrede.

Zanimivo bi bilo tudi vedeti, kdo stoji za izjavami Alda Mora, ki je v največji meri odgovoren za to, da ni prišlo do napovedanega obiska predsednika Tita v Italijo. Mračnijaštvo, ki ga danes označujemo z neofašizmom, doživlja lepše trenutke, kot smo mu ga namenili ob koncu druge svetovne vojne, ko smo strli fašistično zver. Ljudje!

Pomislimo na Resnico, živimo srečno v miroljubni koeksistenci in ne razburjamo se nad dejstvom, da so eni Slovenci, drugi Hrvati, tretji spet Nemci ali Italijani. Vsi smo ljudje. Politični cilji, predsodki in vera v arijanstvo rase pa porajajo želje po prevladi. Nacionalizem je temu dobrodošel zaveznik. Ko bi le razumeli!

Dušan Zbašnik

Prispevajte v sklad za izgradnjo Maistrovega spomenika v Mariboru

Študentski list Katedra je sklical v petek, 11. decembra 1970, tiskovno konferenco, na kateri je bilo govora o zbiranju sredstev za gradnjo spomenika generalu Rudolfu Maistru v Mariboru.

Dosedanja aktivnost Študentske skupnosti Maribor je vseskozi temeljila na nekaterih konkretnih spoznanjih, ki so usmerjala, delo študentov. Eno takih spoznanj se je oblikovalo v trdno prepričanje, da je general Rudolf Maister za Slovenijo, in še posebej za Maribor, jeklena zgodovinska osebnost, ki so ji sedanje generacije dolžne dati priznanje.

Zatorej ni naključje, da je študentski list Katedra svojih misli, da je Študentska skupnost izdala razglasitev na tem področju. Logično nadaljevanje pre namenski račun, v katerega se bodo stekala Rudolfu Maistru v Mariboru.

Začasno bo s sredstvi, ki so se že zbrala, predvsem pa s tistimi, ki jih še mislimo zbrati, upravljaj odbor, ki ga sestavljajo: Slavko Gerlič — odgovorni urednik Katedre, dr. Maks Pohar — predsednik Združenja borcev za severno mejo, Janez Švajncar ml. — poslanec prosvetno-kulturnega zbora, Vili Sale — predsednik odbora Študentske skupnosti, Radovan Cotič — predsednik KUD Student in Dušan Zbašnik — urednik notranje rubrike pri Katedri.

Pozivamo posameznike, organizacije, društva in podjetja, da podprejo to akcijo in s prostovoljnimi prispevki postavijo temelje spomenika.

Objavljamo naziv in številko namenskega računa pri SDK:

SKLAD ZA IZGRADNJO MAISTROVEGA SPO-MENIKA 518-746/1-548.

Italijanski propagandistični publicisti iz vrst neofašistov venomer dokazujejo svojjo trditve, da ima Italija do našega vzhodnega mejnega ozemlja skrivne in upravičene interese, ki naj bi v prihodnosti postali stvarnost. Neprestano nas spremljajo dejanja, ki mečejo umetno trikolornistično svetlobo zdej na ta, zdej na oni sektor celotne problematike. Vrstijo se dejanja, ki po svoji obliki in vsebini spadajo v barbarsko dobo, ne pa med civiliziran svet, napreden in moderen, kot je Italija. To nas zaskrbljuje. Zaskrbljuje nas tudi to, da so povzročitelji nemirov ostanki fašizma in ducejevske dobe, pa imajo kljub vsemu popolno svobodo v izvajanju terorja in protijugoslovanske dejavnosti na italijanskih tleh, sredi policije, vojske in oblasti.

Ali ne bi bila tudi Jugoslavija ob teh dogodkih popolnoma upravičena spominjati se svojih bolečih ran, ki jih še danes zdravijo naši sosedje z grobim sulfamidnim praškom in smodnikom? Mar ne bi tudi mi imeli pravice vzdihovati po zahodni italijanski obali, po beneških lagunah, se spominjati Benetk, naše stare gospodovalke, Chioggio s chioggiškimi ribiči, večnimi brezplačnimi odjemalci skuš in brancinov, sardel in tun, ali pomisliti na Hrvate polotoka Gargano?

Imeli bi pravico!

Toda tega ne počenjamo, ker si želimo vse kaj drugega kot slabih odnosov in očitkov, da ne spoštujemo sporazuma iz leta 1954.

Pač pa se ne smemo utruditi, da ne bi neprestano odbijali od dolgočasje ponavljajočih se zvijač in dejanj, pretvez, starih zgodovinskih legend, ki hočejo z mrežo neresnice prikazati italijanske lastninske pretenzije do našega ozemlja, ki v resnici ne obstajajo.

Tega ne smemo dopustiti v nobenem trenutku, ker bi bilo to samo priznanje politiki popuščanja, ker moramo svetu dokazati, da se za vsem tem skriva nekaj povsem drugega kot samo pretenzije po tistih dvajsetih kilometrih meje. V ozadju teh zahtev je politika osvajalnih namenov zahodnega sveta, kamor sodi tudi Italija. To je politika, ki v nobenem primeru ne dopušča dokončne rešitve tega problematičnega vprašanja, politika, ki vsiljuje stalno napetost, zaradi katere bi morda nekoč upravičila kakšno nenadno agresijo na naše ozemlje. Vsi pa vemo, da je naše ozemlje na križpotju različnih interesov in bi z njim ena od veselih pridobila ogromne prednosti v vojaški strategiji.

Toda to so samo logična in popolnoma upravičena predvidevanja. Predaleč v tem pogledu ne moremo in ne smemo iti. Tu imajo besedo strategji. Po vsem tem bi lahko ugotovili samo še to, da trajajo takšni ekscesi, kot so jih uprizorili neofašisti pred nedavnim v Trstu, že desetletja nazaj, da doslej italijanski vladi niso povzročali nikakršnih večjih problemov, kljub temu da je bil medtem leta 1954 v Londonu dosežen obojestranski sporazum o tem vprašanju.

Najbolj žalostno pa je to, da si minister Moro dovoli dajati v parlamentu, pred vso svetovno javnostjo, izjave, ki nikakor ne pristojajo času, ko je želel tovariš Tito stopiti na italijanska tla in prisrčno stisniti roko predsedniku Saragatu in samemu Aldu Moru.

Ni nam vseeno ob teh dogodkih, ker bi lahko svet ob morebitnem obisku tovariša Tita ustvaril napačno mnenje, da namreč izvajamo politiko popuščanja glede spornih ozemelj. Zato je bilo v tem trenutku najpametnejše državniški obisk preložiti za nedoločen čas.

Mi pa bomo — kot tolikokrat doslej — tudi v tem primeru težili za pravično rešitvijo vprašanja in ponudili sosedom roko v spravo.

Takšna je naša politika, tako misli jugoslovansko ljudstvo, tako si verjetno želi tudi prijateljsko italijansko ljudstvo, ki je v vsej tej umazani igri najbolj nedolžno.

MILAN LAMPE

KATEDRA

Izdaja izvršni odbor Študentske skupnosti VZM. Katedro ureja uredniški odbor: Marija Frankovič, Slavko Gerlič (odgovorni urednik), Vladimir Gajšek, Branko Gerlič, Zarko Golob, Tone Janša, Igor Plohi, Dušan Zbašnik, Bori Zupančič, Jože Zagožen, Mitja Žitnik, Marjan Zmave (tehnični urednik). Uredništvo in uprava: Ob parku 7, telefon 22-004. Tekoči račun: 618-678-548. Nenaročenih slik in rokopisov ne vračamo. Cena izvida 50 par (letna naročnina 10 din. za ustanove in podjetja 15 din). Tisk: CP Mariborski tisk.